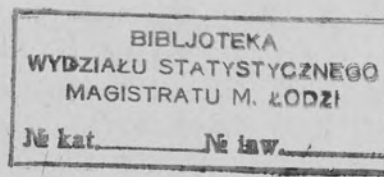

DZIENNIK ZARZĄDU MIEJSKIEGO w ŁODZI

WYCHODZI 15 KAŻDEGO MIESIĄCA

WYDAWCA: ZARZĄD MIEJSKI w ŁODZI

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ŁÓDŹ, PLAC WOLNOŚCI NR. 14, POKÓJ NR. 14, TELEFON 218-03

PRENUMERATA:	CENY OGŁOSZEŃ:
kwartalnie Zł. 3.—	1 strona przed tekstem . Zł. 150.—
półrocznie " 6.—	1/2 " " " " " 80.—
rocznie " 12.—	1 " za tekstem . . " 100.—
pojedynczy zeszyt " 1.—	1/2 " " " " " 60.—
	drobne po 10 groszy za wyraz.

Treść zeszytu 2-go z dnia 15. II. 1934 r.

1. Prof. Dr. T. Hilarowicz: Rola jednostek w życiu samorządów	45
2. Inż. St. Sławiński: Sprawozdanie z III Polskiego Kongresu Drogowego w Warszawie	47
3. Dr. St. Gutentag: Walka z durem plamistym na terenie miejskich szkół publicznych m. Łodzi	53
4. Przegląd ustawodawstwa, rozporządzeń i wyjaśnień władz	56
5. Kronika: I. Ogólna. II. Z życia Zarządu m. Łodzi	57
6. Sprawozdanie Kasowe Zarządu m. Łodzi za styczeń 1934 r.	64
7. Ruch służbowy za miesiąc styczeń 1934 r.	66
8. Okólniki	67
9. Obwieszczenia	77
10. Ogłoszenia	79

ROLA JEDNOSTEK W ŻYCIU SAMORZĄDÓW

Oddawna dyskutowana jest pod różnymi kątami widzenia kwestja roli jednostki w dziejach. Z jednej strony mamy do czynienia z fanatykami roli tych jednostek, którzy twierdzą, że gdyby nie indywidualność poszczególnych wybitnych jednostek, to dzieje inaczejby wyglądały. Z drugiej strony są tacy, którzy znaczenie tych jednostek usiłują osłabić, widząc w tych jednostkach i ich działalności tylko linię wypadkową pewnych warunków. Zdaniem mojem, jak wszędzie, tak i tutaj, niema tak zasadniczej różnicy pomiędzy temi obydwoma poglądami, jakby się napozór to przedstawiało. Rzecz oczywista, że jednostki muszą się znaleźć w odpowiednich warunkach i że niewątpliwie niejedna wybitna jednostka w warunkach odmiennych nie odegrałaby tej roli, którą potem opisują dzieje. Ale naodwrot niewątpliwie najbardziej sprzyjające warunki nie doprowadziłyby często do pewnych wydarzeń i stanów, gdyby nie decydująca rola pewnych jednostek.

Jeżeli chodzi o mój pogląd, to przychyłam się raczej do zwolenników decydującej roli jednostek. Oczywiście z zastrzeżeniem, że muszą znaleźć odpowiednie warunki. Ale pogląd mój, jak innych zwolenników tego stanowiska, różni się tem właśnie od poglądu wprost przeciwnego, że twierdzę, iż takie same warunki, bez impulsu, inicjatywy, roli kierowniczej i innych decydujących posunięć wybitnych jednostek nie dałyby tych rezultatów, które się właśnie tym jednostkom zawdzięcza. Pogląd mój opieram nietylko na doświadczeniach ludzkości w dziejach powszechnych, ale także, i to przede wszystkim, na własnych obserwacjach życia codziennego. Życie społeczne, a w szczególności działalność organizacyj społecznych, na każdym kroku przekonywa nas i to w sposób uderzający, że ta sama instytucja w tych samych warunkach i przy tych samych zasobach, nawet w tym samym składzie osobowym, może odegrać wielką rolę i rozwijać szeroką działalność, jeżeli na czele jej stoi odpowiednia jednostka, a naodwrot obserwujemy fakty, że przy tych samych warunkach, bez żadnych zmian, z jedynym wyjątkiem „zmiany prezesa“ czy „zmiany sekretarza“ i t. p. nagle, jak to się mówi „zasypia“. Zdumieni pytamy czasem, co się stało, „gdzie wszyscy inni“ i okazuje

się, że ci „wszyscy inni“ stanowili znakomity zespół w związku z jedną osobą, a stają się zespołem małowartościowym, czy bezwartościowym, gdy tej jednostki braknie.

Szczególłą rolę mogą odegrać jednostki w życiu samorządów. Nowa ustawa o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego z r. 1953, stwarzając instytucję wójtów zawodowych, zawodowych prezydentów miast i zawodowych wiceprezydentów, zawodowych burmistrzów i zawodowych wiceburmistrzów i w całym szeregu innych swoich postanowień, niewątpliwie okazuje wybitną tendencję w kierunku podkreślenia roli indywidualizmów jednostek w życiu samorządowym. Zwłaszcza w życiu miast i gmin wiejskich rola wybitnych jednostek posiadać może znaczenie decydujące i wprost historyczne dla materialnego i kulturalnego rozwoju danej gminy czy miasta. Wyobrażam sobie, że jednostka, posiadająca wielkie i długoletnie doświadczenie, nie tylko na polu praktyki administracyjnej, ale także na polu szerokiej działalności społeczno-kulturalnej, naukowej i t. d., mająca przytem bogate doświadczenie organizacyjne, jeżeli zechciałaby całe bogactwo swego doświadczenia i wartości indywidualnych włożyć w pracę w danym samorządzie i skoncentrować ją na tej pracy, może odegrać wielką rolę w podniesieniu znaczenia danego miasta w całokształcie życia administracyjnego i kulturalnego w Państwie. Wyszukiwanie takich jednostek i przyciąganie ich do pracy w danym mieście, jest tak dla danego miasta ważnem, jak dla przedsiębiorstwa pozyskiwanie za wszelką cenę pierwszorzędných sił zawodowych. Wiele się u nas mówi i pisze o regionalizmie, o konieczności tworzenia i rozwijania poza stolicą centrów kulturalnych, któreby tętniły własnem bujnym życiem. Nie ulega wątpliwości, że przyciąganie przez miasta prowincjonalne wybitnych jednostek jest jednym z najlepszych do tego celu środków.

SPRAWOZDANIE Z III-GO POLSKIEGO KONGRESU DROGOWEGO W WARSZAWIE

W dniu 5 stycznia 1954 roku w Warszawie odbył się III-ci Polski Kongres Drogowy w wielkiej auli Politechniki, poświęcony sprawie budowy i utrzymania dróg w całym Państwie. Obradom kongresu przewodniczył minister komunikacji p. Budkiewicz przy współudziale pp. b. ministra Jędrzeja Moraczewskiego i rektora Politechniki prof. Warchałowskiego. Na kongres przybyło około 400 inżynierów drogowych i zaproszonych gości.

Otwierając kongres, p. minister Budkiewicz zwrócił się z apelem do wszystkich inżynierów drogowych, aby przy obecnych, nader ograniczonych środkach finansowych, wyteńczyć umysły w kierunku stwarzania rzeczy jaknajbardziej koniecznych, oszczędnych, a jednocześnie i trwałych, gdyż nietrudno tworzyć, posiadając na ten cel odpowiednie fundusze. To też jeśli chodzi o budownictwo drogowe w Polsce, wskazanem jest użycie doń materiałów krajowych. Z kolei zabierali głos przedstawiciele organizacji społecznych i „Ligi Drogowej”, poruszając problemy zwalczania kryzysu dróg w Polsce. Poczem dr. M. Jaroszyński wygłosił wyczerpujący referat p. t. „Potrzeby drogowe i finanse drogowe”, w którym wskazał, że wśród potrzeb społecznych, które ma zaspokoić gospodarka publiczna, urzędzenia komunikacyjne należą do podstawowych. Tak jak dla rozwoju kultury duchowej są szkoły, tak dla kultury materialnej są drogi, **to też w hierarchji potrzeb społecznych i odpowiadających im wydatków publicznych szkoły powszechne i drogi kołowe należy wysunąć na pierwsze miejsce**, bowiem w dotychczasowej gospodarce publicznej w Polsce drogi kołowe w ogólnej skali wydatków publicznych były zepchnięte znacznie poniżej należnego im miejsca i znacznie niżej szkół powszechnych, a okres obecnie przeżywanego kryzysu wpłynął na wydatki drogowe w sposób iście katastrofalny, rezultatem czego jest obniżanie się w gwałtownem tempie stanu dróg, ukazując już w najbliższej przyszłości perspektywę zupełnej prawie ruiny dotychczasowych dorobków. To też znajdując główną przyczynę tego stanu rzeczy w niedocenianiu problemu drogowego w całości zagadnień życia zbiorowego, jako naczelny postulat dla chwili obecnej należy

podnieść przeklasyfikowanie potrzeb publicznych pod kątem ich społecznej wagi i nieodzowności i przesunięcie potrzeb drogowych do tej kategorii, w której znajdują się potrzeby, stanowiące **minimum egzystencji Państwa**. Uznawszy więc potrzeby drogowe: 1) za jedną z elementarnych konieczności państwowych, znaleźć się musi dla nich odpowiednie rozwiązanie finansowe; 2) jako jedną życiowo nierozdzielalną całość należy traktować także i wydatki na drogi jako całość bez względu na to, w jakich budżetach się znajdują.

Dlatego wszystkie tendencje do **przerzucania ciężarów drogowych z jednych instytucyj publicznych na inne bez równoczesnego zapewnienia tym innym instytucjom możności ponoszenia zwiększonych wydatków, trzeba uznać za szkodliwe i niedopuszczalne.**

Po wygłoszeniu powyższego referatu o znaczeniu ogólnem, obrady rozpoczęto w 4-ch następujących sekcjach: Sekcja I — Państwowy Fundusz Drogowy i Fundusz Pracy, Sekcja II — Gospodarka finansowo-drogowa samorządu, Sekcja III — techniczna (systemu nowoczesnej nawierzchni), Sekcja IV — techniczna — drogi smolowe i asfaltowe, w których po wygłoszeniu wyczerpujących referatów powzięto szereg znamiennych dezyderatów.

Sekcja I (Państwowy Fundusz Drogowy i Fundusz Pracy) zgłosiła następujące dezyderaty:

1. III-ci Polski Kongres Drogowy wyraża przypuszczenie, że zmniejszenie, a następnie prawie całkowite skreślenie dotacji Skarbu Państwa do Państwowego Funduszu Drogowego przy przeciętnych dotychczasowych wydatkach Skarbu Państwa na cele drogowe 40—60 milionów złotych zostało wywołane wyjątkowo trudną sytuacją Skarbu Państwa i nie może w żadnym razie mieć charakteru stałego.

2. Kongres Drogowy zwraca uwagę miarodajnych czynników, że gwałtowne obniżenie kredytów na cele drogowe może wywołać następujące konsekwencje:

- a) pogorszenie stanu dróg, który nigdy nie był zadawalniający, a w najbliższym czasie może się stać katastrofalny;
- b) zużywanie kapitału zakładowego, wskutek czego:
 1. po pewnym stopniu zużycia drogi mogą okazać się niezdadne do normalnej konserwacji,
 2. sumy, zaoszczędzone na utrzymaniu dróg, będą musiały być zwrócone w najbliższych latach i to z wielkim naddatkiem, jeśli Państwo nie będzie chciało uniknąć wielkich strat gospodarczych i ruiny dróg;
- c) stopniowe zmniejszanie się wpływów na rzecz P. F. D., gdyż w miarę pogarszania się stanu dróg przemysł samochodowy,

obciążony opłatami na rzecz P. F. D., będzie stawał się coraz mniej rentowny;

d) zahamowanie motoryzacji ruchu drogowego, co odbije się nie tylko na życiu gospodarczym, lecz może okazać się **szkodliwym również dla organizacji siły obronnej Państwa.**

5. Kongres Drogowy wyraża opinię, iż obciążenie nowymi świadczeniami w formie podatków od zwierząt pociągowych uznać należy jako konieczne i wpływy z tego podatku, o ile będzie on wprowadzony, nie powinny wpływać do P. F. D., lecz powinny być obrócone na prace inwestycyjne na drogach samorządowych, jak budowę i ulepszanie dróg.

4. Wychodząc z założenia, że racjonalna organizacja robót wymaga posiadania funduszków wtedy, kiedy są one potrzebne, t. j. w czasie sezonu budowlanego, **Kongres Drogowy podkreśla konieczność utworzenia funduszu obrotowego, umożliwiającego asygnowanie kredytów w wysokości, zależnie od postępu robót, nie zaś od chwilowego dopływu dochodów.**

5. Kongres stwierdza, że wobec ograniczonych możliwości finansów P. F. D. najpoważniejszym źródłem do finansowania robót drogowych staje się Fundusz Pracy.

6. Wobec ciężkiej sytuacji materialnej wielu samorządów Fundusz Pracy powinien finansować roboty drogowe nie tylko zapomocą pożyczek zwrotnych, lecz również i dotacyj, o ile samorzady te wykażą zainteresowanie budową, dostarczając świadczeniami w naturze potrzebny do budowy materiał.

7. Zaległe opłaty podatków państwowych w myśl art. 27 Ustawy o Funduszu Pracy mogą przynieść wielką pomoc akcji drogowej przy warunku należytego współdziałania władz skarbowych.

8. Programy robót drogowych na rok następny i wysokości przyznanych kredytów powinny być dla możliwości należytego zorganizowania robót drogowych ustalone przez Fundusz Pracy najpóźniej 1 stycznia.

9. Dla podniesienia wydajności pracy przy zatrudnieniu bezrobotnych na robotach drogowych powinno być stosowane możliwie wyłącznie wymierzanie prac na akord z możliwością osiągnięcia większych zarobków dziennych, niż ustalone stawki przez Fundusz Pracy, z warunkiem wypłacania nadróbek w miesiącach zimowych.

10. Najdogodniejszym i najbardziej wskazanym sposobem uregulowania zaległych podatków państwowych na rzecz Funduszu Pracy jest niewątpliwie dostawa materiałów drogowych (kamień, żwir, piasek), ich przewóz i robocizna na drogach. Uruchomienie tych zaległości podatkowych za pośrednictwem Funduszu Pracy znacznie

podniesie kredyty na cele drogowe. Pozatem działanie tych kredytów byłoby powszechne, niezależnie od stopnia nasilenia bezrobocia.

11. Wszelka pomoc i znaczne pomnożenie środków, rozporządzalnych dla Funduszu Pracy, może i powinien oddać powołany do życia Fundusz Inwestycyjny, który wobec tego zasługuje na najwyższe poparcie przez wszystkich, a zwłaszcza przez samorząd, który z reguły powinien wprowadzić jego bony do swego obrotu w możliwie najszerszym stopniu.

12. Należy pobudzić samorząd znowu do pełnej aktywności i uświadomienia, że obowiązkiem jego jest wykorzystać w całej pełni wszystkie te możliwości inwestycyjne, jakie obecnie przygotował rząd, a w pierwszej linii wykorzystać całkowicie wszystkie możliwości, jakie w tym kierunku stawia do dyspozycji Fundusz Pracy. Jedną z najważniejszych inwestycji, które podjąć i prowadzić powinien z całą intensywnością samorząd — to są drogi.

Tezy, wysunięte przez Sekcję II (Gospodarka finansowo-drogowa samorządów):

1. Kongres Drogowy stwierdza, że nawet w obecnych ramach istniejących dochodów można przeznaczyć na utrzymanie dróg samorządowych większe sumy pod warunkiem jednak, że **Związki Komunalne będą bardziej niż dotychczas wykorzystywać uprawnienia do poboru opłat drogowych.**

2. Kongres Drogowy podkreśla pilność nowelizacji ustawy drogowej w tym kierunku, aby miasta wydzielone z powiatowych związków komunalnych miały prawo pobierania opłat drogowych narówni z temi związkami.

3. Kongres stwierdza, że w związku z zamierzeniami Ministerstwa Skarbu, mającemi na celu zniesienie samoistnych danin samorządowych, a między niemi opłat drogowych, a zastąpienia tychże dodatkami do podatków państwowych, że wprowadzenie w życie projektowanej ustawy doprowadziłoby do zupełnego zahamowania gospodarki drogowej i wytworzyłoby katastrofalny stan dróg samorządowych.

4. Kongres stwierdza, że tak przemysł, jak i handel w stosunku do korzyści, otrzymywanych z dróg oraz w stosunku do świadczeń rolnictwa, są za nisko opodatkowane. Również wskazanem byłoby pociągnięcie do opłat drogowych wolnych zawodów.

5. Kongres stwierdza, że egzekucja danin samorządowych, prowadzona przez władze skarbowe, w znacznym stopniu przyczynia się do zmniejszenia wpływu z opłat drogowych. Ponieważ władze skarbowe nie są w stanie we właściwym czasie przeprowadzać wyegze-

kwowania opłat drogowych, Kongres zaleca władzom powiatowym przeprowadzenie inkasa przez Zarządy Gmin i Miast.

Tezy, wysunięte przez Sekcję III — Techniczną Kongresu:

1. Nawierzchnią, najdogodniejszą dla ruchu mieszanego i najlepiej znoszącą ruch pojazdów o obręczach żelaznych, jest bezsprzecznie nawierzchnia z kostki regularnej.

2. Ujemną stroną nawierzchni z kostki regularnej jest jej bardzo wysoki koszt; sprawia to, że nawierzchnia ta, zwłaszcza w okresie kryzysu, może być u nas stosowana jedynie na odcinkach ulic miast o charakterze reprezentacyjnym.

3. Wobec braku dostatecznej ilości dobrych materiałów kamiennych, klinkier w przyszłości będzie miał u nas szerokie zastosowanie, pod warunkiem, że produkcja klinkieru zostanie udoskonalona. Stosowaniu klinkieru stoi na przeszkodzie zbyt wysoki koszt w porównaniu z kosztem nawierzchni z kostki nieregularnej.

4. Nawierzchnia z kostki nieregularnej bardzo dobrze znosi ruch mieszany, niewiele się różni co do gładkości od kostki regularnej i jest przy obecnej cenie na materiały ze wszystkich typów nawierzchni ciężkich — nawierzchnią najtańszą.

5. Konieczne jest ostateczne i wyraźne ustalenie zasadniczych cech klinkieru drogowego i zaliczenie do klinkieru drogowego tego materiału, który odpowiada ściśle ustalonym normom.

6. Należy dokładnie ustalić warunki techniczne budowy dróg klinkierowych, bo od tego zależy trwałość tych dróg.

7. Już teraz należy ustalić, że w żadnym razie układanie klinkieru bez twardego i wyrównanego podłoża nie powinno być dopuszczane.

8. Beton o specjalnym kruszynie stanowi znakomity materiał nawierzchniowy ulic miejskich. Nawierzchnia betonowa jednolita doszła już w swoim rozwoju do tak wysokiego stopnia, że należy ją uważać za równorzędną ciężkim nowoczesnym nawierzchniom asfaltowym.

9. Z ustrojami, polegającymi na zastosowaniu bloków betonowych, kamiennie-betonowych i żelbetowych, należy przeprowadzić dalsze doświadczenie.

10. Makadam cementowy chroniony pokrowcem bitumowym (Limbit, Termak) można uważać za nawierzchnię, nadającą się dla lekkiego i średniego ruchu i jako taka może być odpowiednią dla ulic mieszkaniowych.

11. Z nowszych systemów budowy dróg, polegających na użyciu jako lepiszcza skomprymowanej gliny miejscowej pod podłoże dla nawierzchni mozaikowej kamiennej, jako godnych polecenia z uwagi na znaczną ilość godzin roboczych należy poświęcić specjalną uwagę i przeprowadzić doświadczenie.

12. Asfalt powierzchniowy krajowy dał praktycznie zadawalające wyniki, lecz gorsze od wyników bitumowania asfaltem amerykańskim. Firmy krajowe, produkujące asfalty, powinny przyłożyć starań, aby ulepszyć produkcję.

13. Bitumowanie powierzchniowe jest nawierzchnią kosztowną i nie daje wyników odpowiednich do włożonych kosztów. Bitumowanie wgłębne daje praktycznie lepsze wyniki i może być używane z większą pewnością.

14. Najlepsze wyniki osiągnięto przy stosowaniu pokrowcowania różnego rodzaju starych nawierzchni (dywaniki), a ponieważ koszt ich budowy jest podobny do kosztów budowy wyżej podanych nawierzchni, wskazanem jest stosować dywaniki w większym stopniu, niż się stosuje obecnie.

WALKA Z DUREM PLAMISTYM NA TERENIE MIEJSKICH SZKOŁ PUBLICZNYCH M. ŁODZI

Lata 1932 i 1933 zapisały się źle w kronice epidemjologicznej naszego miasta, występowały bowiem wtedy nagminnie dur brzuszny, płonica, błonica i grypa. Nadomiar złego zawitał do nas nowy groźny wróg, z którym oddawna, bo od najazdu bolszewickiego nie mieliśmy do czynienia — dur plamisty.

Pierwszy w szkołach od czasu istnienia w Łodzi Sekcji Higjeny Szkolnej, t. j. od lat 15 przypadek tyfusu plamistego miał miejsce dnia 16 stycznia 1933 r., ostatni 25 marca. Chorych w wieku szkolnym było 9, z tych — dwoje nie chodziło do szkoły od dłuższego już czasu, dzieci uczęszczały do 7 szkół, w jednej Nr. 147 zachorowało trzech chłopców z trzech różnych klas i trzech różnych rodzin, w żadnym więc przypadku dzieci nie zaraziły się w szkole. Prócz tego w 7 szkołach pod kontrolą lekarzy szkolnych było 9 dzieci zdrowych z otoczenia chorego na dur plamisty. Wszystkie chore dzieci — to dzieci proletariatu żydowskiego, żyjącego w okropnych warunkach antyosanitarnych w dzielnicy bałuckiej. Jedno tylko pomieszczenie suterenowe przy ulicy Wolborskiej Nr. 31, które zajmowały dwie rodziny, składające się z 14 osób — dało 5 chorych.

W styczniu bieżącego 1934 roku w rodzinie dziecka szkolnego miał miejsce przypadek tyfusu plamistego, wobec czego lekarze szkolni zmuszeni byli więc zastosować ponownie cały zasób środków zapobiegawczych w walce z tą chorobą, a z tak dobrym wynikiem zastosowanych przed niespełna rokiem.

Wobec powyższego uważam za wskazane opisać szczegółowo, w jaki sposób walczymy z durem plamistym na terenie naszych szkół powszechnych. Jednym z najważniejszych zadań lekarzy i higienistek szkolnych jest właśnie walka zapobiegawcza z chorobami zakaźnymi, i dlatego też w szkołach naszych szczepi się rocznie i to od czasu istnienia Higjeny Szkolnej od 10 do 15 tysięcy dzieciom ospe ochronną, stosuje się szczepienia przeciwbłonicze, rzecz więc naturalna, że wobec możliwości wybuchu nowej groźnej epidemji lekarze szkolni otoczyli wzmożoną opieką wszystkie dzieci tych zagrożonych 14 szkół.

Chore dziecko, leczone w szpitalu, w myśl obowiązujących przepisów, przed upływem 6-ciu tygodni nie było dopuszczane do szkoły, zdrowe zaś z otoczenia chorego izolowane było 3 tygodnie. Odkazanie i to wyłącznie gazowe — przeprowadzono tylko w odpowiednich oddziałach, raz jeden w całej szkole Nr. 147. Ani oddziałów, ani szkół nie zamykano na czas dłuższy, najwyżej na 3 dni — na czas odkażenia, dzięki czemu wszystkie dzieci były na widoku i pod ciągłą kontrolą nauczycieli, lekarzy i higienistek, a każdorazowa nieobecność dziecka w szkole mogła być z łatwością stwierdzona. Należy tu zaznaczyć, że przy odkażaniach pomieszczeń szkolnych po chorobach zakaźnych rzadko kiedy zwracamy się do Izby Odkazającej, po pojedynczych zachorowaniach wogóle tego nie robimy, a ograniczamy się do gruntownego mycia podłogi, drzwi, okien, lamperyj olejnych, przerwa w zajęciach trwa wtedy wszystkiego jeden dzień.

Wszystkie dzieci ze szkół zagrożonych w liczbie przeszło 7000 zostały nadprogramowo wykąpane, zawzione zaś, prócz tego poddano odwszeniu z odkażeniem odzieży i bielizny, w celu wytepienia wszy, roznosicieli duru plamistego. Należy przytem zaznaczyć, że normalnie dziecko szkolne kąpie się raz na 2—3 tygodnie bądź w jednym z ośmiu kąpielisk szkolnych, bądź też w jednym z dwóch miejskich. W ubiegłym roku szkolnym wykąpano 310.312 dzieci.

Imienne wykazy dzieci zawzonych wraz z ich adresami, sporządzone i składane w biurze Sekcji Higjeny Szkolnej przez higienistki szkolne, były przesyłane do Oddziału Sanitarnego, który zarządzał przymusową kąpiel i odwszenie rodzin takich dzieci.

Do tego rodzaju pogładowej nauki o potrzebie przestrzegania czystości zmuszone są higienistki nieraz uciekać się i w czasach normalnych, w czasie zaś obecnym, wyjątkowym, zjawisko to stało się o wiele częstszem.

Na skutek polecenia p. Inspektora Szkolnego, kierownicy szkół zagrożonych wręczali higienistkom listy nieobecnych dzieci w szkole już 2 dni, a nie — jak to jest normalnie przyjęte — 5 dni, by prędzej zdać sobie sprawę z przyczyny nieobecności dziecka w szkole, by Oddział Sanitarny, z którym byliśmy w stałym porozumieniu, mógł w porę wysłać tam na kontrolę swego wywiadowcę.

We wszystkich szkołach miejskich i we wszystkich oddziałach lekarze i higienistki szkolne mieli pogadankę z dziećmi na temat duru plamistego; każdy z lekarzy szkolnych odbył na ten temat konferencję z ciałem nauczycielskiem swych szkół, by nietylko oni sami oraz higienistki, lecz i całe nauczycielstwo uświadamiało dzieci w tym

kierunku oraz by każdy wychowawca wzywał rodziców dzieci brudnych i zawszonych, celem odpowiedniego ich pouczenia.

Prócz tego w szkołach zagrożonych zwoływane były zebrania rodzicielskie, zawsze bardzo liczne, na których lekarze szkolni wygłaszali odczyty na temat, co to jest dur plamisty i jak z nim walczyć należy.

Na ten szczegół w działalności lekarza szkolnego kładłem zawsze wielki nacisk, jest to najlepszy sposób zadzierzgnięcia nici sympatii między lekarzem a rodzicami, nawiązania bezpośredniej łączności między szkołą, a domem rodzicielskim.

Występując niejednokrotnie w roli prelegenta na tego rodzaju zebraniach, zawsze mogłem się przekonać, że odgrywają one bardzo dodatnią rolę w życiu szkolnym, i że jako czynnik społeczny są bardzo pomocne lekarzowi w przeprowadzaniu jego zamierzeń higienicznych.

Aby plan walki z durem plamistym był ściśle przeprowadzony, jedno z posiedzeń miesięcznych z lekarzami szkolnymi poświęciłem omówieniu tego zagadnienia, na dwóch zaś konferencjach z higienistkami wtajemniczyłem je w szczegóły całej tej akcji. Higienistki, które miały do czynienia z chorymi tyfusowymi, były szczepione ochronnie.

Higienistki szkolne prócz swych zwykłych raportów dziennych i dwutygodniowych składały mi sprawozdania o każdej czynności, związanej z akcją zapobiegawczą w walce z tą kłeską. Jedno takie sprawozdanie przytaczam w brzmieniu dosłownem:

„W domu ucznia szkoły Nr., zamieszkałego przy ul. siostra Ch. lat 15 zachorowała na dur plamisty, zmarła po tygodniu w szpitalu. Uczeń ten został zwolniony od 19. IV. do 12. V. Dnia 19. IV. 1955 r. byłem w domu jego, rodzina jest pod opieką Oddziału Sanitarnego. Dnia 19, 20. IV. rb. w szkole przejrziałam wszystkie dzieci na czystość, zawszonych 41, zawszone odesłałam do odwszenia, a kąpiel dla oddziałów, gdzie były dzieci zawszone, naznaczona przez kąpielisko na dzień 27. IV., gdzie wykąpano 150 dzieci. Nazwiska dzieci zawszonych wraz z adresami przesłano do Sekcji Higjeny Szkolnej w celu przeprowadzenia dezynfekcji w ich domach“.

We wszystkich oddziałach przeprowadzono pogadanki o durze plamistym, w oddziale IV pogadankę miał lekarz szkolny.

Śmiało rzec można, że dzięki tej celowej, systematycznej i z całą bezwzględnością przeprowadzonej akcji, udało się opanować i ograniczyć do minimum epidemję duru plamistego na terenie szkół powszechnych.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA, ROZPORZĄDZEŃ I WYJAŚNIEŃ WŁADZ

REGULAMIN WYBORCZY DO ZARZĄDU GMINNEGO NA OBSZARZE 9 WOJEWÓDZTW.

W Nr. 2 „Dziennika Ustaw Rz. P.” pod poz. 6 ukazało się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 stycznia 1954 roku w sprawie regulaminu wyborczego do zarządu gminnego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego.

Regulamin ten normuje sposób wyboru wójta, podwójciego i ławników.

W SPRAWIE JEDNOLITEGO TEKSTU ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZPLITEJ O POŁOŻNYCH.

W Nr. 5 „Dz. Ust. Rz. P.” pod poz. 41 zostało zamieszczone obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 grudnia 1953 roku, zawierające jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych, zmienionego szeregiem późniejszych ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzplitej, a ostatnio rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dnia 27 października 1953 roku.

O DOPLATACH ZA PORADY LEKARSKIE, LEKARSTWA, ŚRODKI LECZNICZE, POMOCNICZE I ZABIEGI LECZNICZE.

W Nr. 8 „Dz. Ust. Rz. P.” pod poz. 71 ukazało się rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 stycznia 1954 r. w sprawie zmiany par. 4 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 28-go grudnia 1953 r. o dopłatach za porady lekarskie, lekarstwa, środki lecznicze, pomocnicze i zabiegi lecznicze.

W SPRAWIE ROZRACHUNKÓW ORAZ O ROZSTRZYGANIU SPORÓW MIĘDZY SZPITALAMI PUBLICZNYMI, A UBEZPIECZALNIAMI SPOŁECZNYMI.

W Nr. 10 „Dz. Ust. Rz. P.” pod poz. 85 ukazało się Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 stycznia 1954 roku, traktujące o rozrachunkach oraz o rozstrzyganiu sporów między szpitalami publicznymi a ubezpieczalniąmi społecznymi.

KRONIKA

I. OGÓLNA.

W SPRAWIE ROZPROWADZENIA BONÓW FUNDUSZU INWESTYCYJNEGO.

Mocą Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. X. 1935 r. został utworzony Fundusz Inwestycyjny. Jest on przeznaczony na finansowanie celowych z punktu widzenia państwowego inwestycyj.

Istnieje on jako odrębna jednostka prawna w ramach organizacyjnych Funduszu Pracy, który ustala zakres i kierunek jego działalności za zgodą Ministra Skarbu.

Środki finansowe Funduszu Inwestycyjnego stanowią dotacje Skarbu Państwa i dochody z finansowanych przezeń inwestycji.

W celu uruchomienia wspomnianych robót Minister Skarbu wypuścił bezterminowe skrypty dłużne Skarbu Państwa na okaziciela pod nazwą „Bonów Funduszu Inwestycyjnego“.

Znajdują się one już w sprzedaży we wszystkich Kasach Skarbowych.

Narazie uruchamia się z tego źródła 20 milj. złotych na roboty, które będą prowadzone w ciągu roku budżetowego 1934/35. W miarę szybkiego i pomyślnego rozprawienia bonów mogą być dokonane dalsze ich emisje, zależy to

jednak od tego, jak długo bony zatrzymane zostaną w obiegu życia gospodarczego bez powracania do Kas Skarbowych.

Biorąc pod uwagę:

że bony mają 100% zabezpieczenie narówni z banknotami,

że są wymienne w Kasach Skarbowych na złote obiegowe,

że mają zalety papieru premjowego, gdyż w drodze losowania, które odbywa się co tydzień, może posiadacz bonu wygrać poczwórną stawkę,

że można nimi uiszczać wszelkie należności Skarbu Państwa, jak: podatki i daniny, opłaty, cła, kary i grzywny oraz inne zobowiązania pieniężne bez ograniczeń —

należy stwierdzić:

iż nadają się do regulowania zobowiązań, a w szczególności do lokowania oszczędności.

Zważywszy powyższe, jak również biorąc pod uwagę cel, jakiemu bony służą, Fundusz Pracy jest przeświadczony, iż zarówno wszyscy, posiadający drobne oszczędności, jak i wszelkie instytucje, biorące bezpośredni udział w ży-

ciu gospodarczym, a w szczególności pożyczkobiorcy Funduszu Pracy i Funduszu Inwestycyjnego przyczynią się do jaknajczęstszego posługiwania się bonami.

Jeżeli bony wejdą w obieg wszystkich organów życia gospo-

darczego, to przyczynią się wybitnie do pomnożenia środków finansowych i pozwolą uruchomić dodatkowe, dotąd zaległe roboty inwestycyjne, w szczególności państwowe i samorządowe, a dla interesów kraju niezbędne.

KONKURS W JEŹDZIE FIGUROWEJ NA ŁODZIE.

Staraniem Referatu Wychowania Fizycznego Zarządu m. Łodzi w dniu 21 stycznia 1954 roku, na łodowisku miejskim w parku im. Poniatowskiego zorganizowany został konkurs w jeździe figurowej na łodzie.

W ramach konkursu przewidziane zostały konkurencje w czterech grupach:

1. dla młodzieży do lat 14-tu,
2. dla młodzieży od lat 14-tu wzwyż,
3. dla dorosłych,
4. jazda parami.

Do konkursu zgłoszonych zostało 39 zawodników, startowało 27.

W grupie młodzieży do lat 14-tu wzięło udział 12 zawodników, z których: I miejsce zajął Schönholz Arno, uzyskując 20 punktów; II miejsce zajął Próchniewicz Konstanty, uzyskując 19 punktów; III miejsce zajął Rychter Kurt, uzyskując 18 punktów.

W grupie młodzieży od 14-tu lat wzwyż wzięło udział 6 osób, z których: I miejsce zajął Krześniak Józef, uzyskując 20 punktów; I miejsce zajęła Jeżewiczówna Marja, uzyskując 20 punktów;

II miejsce zajął Roźniakowski Marjan, uzyskując 18 punktów.

W grupie tej przyznano dwa pierwsze miejsca, gdyż Jeżewiczówna, jak i Krześniak uzyskali jednakową ilość punktów.

W grupie dla dorosłych startowało 5 osób, z których: I miejsce zajął Francman Alfred, uzyskując 17 punktów; II miejsce zajął Grynshpecht Henryk, uzyskując 16 punktów; III miejsce zajął Baldin Artur, uzyskując 12 punktów.

W jeździe parami startowały 2. I miejsce zajęła para: Halina Blanka i Rychter Helmut — poza konkursem para: Berg Wally i Baldin Artur.

Po zakończeniu zawodów — w imieniu Zarządu m. Łodzi — nagrody w postaci żetonów przypisał zwycięzcom dyrektor Zarządu m. Łodzi p. Mieczysław Kalinowski, życząc nagrodzonym dalszych sukcesów w współzawodnictwie sportowym.

W imieniu zawodników przemawiał p. Alfred Francman, który dziękując za zorganizowanie konkursu, wyraził prośbę, by Zarząd m. Łodzi w dalszym ciągu konty-

nuował akcję tak pożytecznych imprez sportowych.

Skład Komisji Sędziowskiej stanowili: pp. Folt Zygmunt, Gruszczyński Stefan, Dowbór Stanisław i Maciak Stanisław, stosując punktację od 1 do 5. Maksymalna ilość punktów dla każdego zawodnika wynosiła 4×5 .

Podczas konkursu przygrywała orkiestra uczniowska Państwowej

Szkoly Techniczno - Przemysłowej pod batutą p. prof. Stefana Krześcińskiego.

Nadmienić należy, że wspomniane wyżej zawody cieszyły się dużym zainteresowaniem ze strony publiczności, której frekwencja — przy sprzyjającej pogodzie — wyniosła ponad 5 tysięcy osób.

II. Z ŻYCIA ZARZĄDU M. ŁODZI.

Decyzje Komisarza Rządowego miasta Łodzi. W styczniu 1954 roku Komisarz Rządowy powziął ogółem 65 decyzji, przyczem w zastępstwie Magistratu — 25, a w zastępstwie Rady Miejskiej — 40 decyzji. Dla powzięcia decyzji zgłosił Wydział Prezydjalny 5, Wydział Finansowy 21, Wydział Budownictwa 22, Wydział Zdrowotności Publicznej 4, Wydział Gospodarczy 5, Wydział Przedsiębiorstw Miejskich 1, Urząd Przemysłowy I instancji 1, Przedsiębiorstwo Miejskie p. n. „Kanalizacja i Wodociągi” 1. 5 decyzje dotyczą spraw personalnych, 9 — spraw finansowych, 4 — opłat wszelkiego rodzaju, 22 — spraw budowlanych, 16 — spraw podatkowych, 5 — przetargów, 2 — spraw gospodarczych, 5 — spraw budżetowych i 5 — spraw różnych.

Z ważniejszych decyzji, powziętych przez Komisarza Rządowego należy wymienić:

1. obniżenie kosztów dyskonta weksli, wystawionych przez Zarząd m. Łodzi;
2. zorganizowanie „Dni tanich kąpiel” w czasie od dnia 15 stycznia do dnia 1 marca 1954 roku;
3. powołanie Komisji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności m. Łodzi;
4. uchwalenie szczegółowego planu zabudowania części miasta Łodzi, zawartej pomiędzy ulicami: Zgierską, Sowińskiego,

Łagiewnicką i Trelenberga, przedłużoną do ul. Zgierskiej;

5. wprowadzenie zmiany do ogólnego planu zabudowania m. Łodzi, polegającej na zniesieniu placu komunikacyjnego na posesji, położonej przy ul. Ks. Biskupa Bandurskiego Nr. 6-8;

6. zaciągnięcie pożyczki z Funduszu Pracy w kwocie zł. 500.000.— na budowę pierwszej studni artezyjskiej, mającej związek z budową wodociągu w Łodzi;

7. ustalenie na rok 1954 opłat na rzecz taniej jatk;

8. ustalenie godła (herbu) miasta Łodzi;

9. obniżenie taryfy za gaz dla konsumentów, korzystających wyłącznie z oświetlenia gazowego w mieszkaniu lub w sklepie;

10. poczynienie pewnych zmian w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1953/54;

11. skorygowanie taryfy za ubój żerlaków, żrebacków i prosiaków;

12. zmiana „Przepisów o udzielaniu pomocy lekarskiej pracownikom Zarządu Miejskiego w Łodzi”.

Komisarz Rządowy m. Łodzi członkiem Rady Nadzorczej Sp. Akc. „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne”. Wobec zrzeczenia się przez p. Bronisława Ziemięckiego

mandatu członka Rady Nadzorczej Spółki Akcyjnej „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne” mandat ten objął Komisarz Rządowy m. Łodzi — p. inż. Wacław Wojewódzki.

Komisja rewizyjna do kontrolowania działalności finansowej i gospodarczej Zarządu m. Łodzi. Komisarz Rządowy m. Łodzi p. inż. Wacław Wojewódzki powołał do życia Komisję Rewizyjną, mającą na celu sprawowanie kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą Zarządu m. Łodzi.

Do Komisji tej wchodzi pp. Maksymilian Schott, Mieczysław Hertz, Seweryn Pfeifer, Andrzej Pierwocha i Paweł Gołński.

Komisja Rewizyjna Komunalnej Kasy Oszczędności m. Łodzi. Komisarz Rządowy m. Łodzi — p. inż. Wacław Wojewódzki powołał do życia Komisję Rewizyjną Komunalnej Kasy Oszczędności m. Łodzi.

Do Komisji tej wchodzi pp.: Franciszek Feja, Bronisław Szemiót, Tadeusz Hejrowski, Alfons Joss i Józef Dziarnarski.

Umorzenie kosztów leczenia za ubogich chorych. Komisarz Rządowy m. Łodzi — p. inż. Wacław Wojewódzki — na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi — umorzył: 1) koszty leczenia za ubogich chorych w Miejskim Szpitalu Zapasowym, wypisanym w czasie od dnia 1 kwietnia do 30 września 1935 roku na ogólną sumę zł. 25.796.60; 2) koszty leczenia ubogich chorych w miejskim szpitalu publicznym w Radogoszczu, wypisanym w czasie od dnia 1 lipca do 30 września 1935 roku na łączną sumę zł. 155.410.80; 3) koszty leczenia ubogich prostytutek w miejskim szpitalu publicznym pod wezwaniem „Marji Magdaleny”, wypisanych w czasie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września 1935 roku, na łączną sumę zł. 84.442.

Posiedzenie Komisji do udzielania ulg podatkowych. W dniu 10 stycznia 1934 roku w lokalu Oddziału Podatkowego Zarządu m. Łodzi odbyło się posiedzenie Komisji do udzielania ulg podatkowych, na którym rozpatrzono 155 spraw. Umożono: tytułem podatku od zbytku mieszkaniowego sumę zł. 7.245.24; z tytułu miejskiego podatku od lokali kwotę zł. 5.565.46; z tytułu podatku widowiskowego zł. 1.079.22; z tytułu podatku od posiadania przedmiotów zbytku zł. 775; z tytułu podatku od ładunków kolejowych zł. 790.75; z tytułu podatku od psów zł. 120.—; z tytułu podatku hotelowego zł. 48; z tytułu opłaty za korzystanie z ulic miejskich zł. 1.735.— i z tytułu opłaty od umów o przeniesieniu własności nieruchomości zł. 20.

Ponadto Komisja zgłosiła p. Komisarzowi Rządowemu m. Łodzi wnioski na umorzenie zł. 614.50 z tytułu miejskiego podatku od lokali i zł. 5.095.15 z tytułu podatku widowiskowego.

Otwarcie oddziału dla wewnątrznie chorych w szpitalu w Radogoszczu. Wobec wygaśnięcia na terenie m. Łodzi epidemii duru brzusznego, co spowodowało w szpitalu miejskim w Radogoszczu zwolnienie łóżek, zajmowanych przez chorych tyfusowych, Wydział Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi — w związku z decyzją Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. Wacława Wojewódzkiego — z dniem 15 stycznia r. b. uruchamia w wymienionym wyżej szpitalu oddział dla wewnątrznie chorych na 30 łóżek.

Uruchomienie tego oddziału daje możliwość pewnej liczbie niezamożnych mieszkańców m. Łodzi, a potrzebujących leczenia szpitalnego otrzymania miejsca w szpitalu w Radogoszczu.

„Dni tanich kąpeli”. W związku z decyzją Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. Wacława Wojewódzkiego — Wydział Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi urządza w celach propagando-

wych w czasie od dnia 15 stycznia do dnia 1 marca 1954 roku „Dni tanich kąpielii” w miejskich zakładach kąpielowych.

W związku z powyższą akcją — w tym czasie pobierane będą następujące opłaty:

W I Miejskim Zakładzie Kąpielowym przy ul. Wodnej Nr. 25: za wannę I klasy — 90 gr., za wannę II klasy — 70 groszy, za prysznic — 20 groszy, za prześcieradło — 15 groszy, za ręcznik — 10 groszy.

W II Miejskim Zakładzie Kąpielowym przy ul. Mielezarskiego Nr. 11: za wannę — 50 groszy, za prysznic — 20 groszy, za prześcieradło — 15 groszy, za ręcznik — 10 groszy.

Portret b. prezydenta Bronisława Ziemięckiego. W dniu 11 stycznia r. b. w sali obrad Magistratu (Plac Wolności Nr. 14) został zawieszony portret b. prezydenta miasta Łodzi — p. Bronisława Ziemięckiego.

Wykonawcą portretu jest artysta-malarz p. Bolesław Nawrocki, łodzianin.

P. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych dokonał oględzin Miejskiej Rzeźni Publicznej. W dniu 18 stycznia r. b., w związku z otwarciem Izby Rolniczej w Łodzi, bawił w Łodzi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, p. Nakoniecznikoff-Klukowski.

W związku ze swoim pobytem w Łodzi p. Minister dokonał oględzin Miejskiej Rzeźni Publicznej przy ul. Inżynierskiej. P. Ministrowi towarzyszył Wojewoda Łódzki, p. Aleksander Hauke-Nowak, oraz pp.: Naczelnik Wydziału Weterynaryj Taniewski i Komisarz Izby Rolniczej inż. Szostak. Z ramienia Zarządu m. Łodzi w imieniu Komisarza Rządowego m. Łodzi witali p. Ministra pp.: Naczelnik Wydziału Przedsiębiorstw Miejskich inż. J. Brzozowski i Naczelnik Wydziału Zdrowotności Publicznej St. Kempner.

Informacj w Rzeźni udzielał naczelny lekarz dr. Cerkowny i dyr. K. Zaleski.

Posiedzenie Rady do Walki z Jaglicą. W dniu 22 stycznia r. b. w lokalu Wydziału Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi, odbyło się pierwsze inauguracyjne posiedzenie Rady do Walki z Jaglicą, która powołana została do życia na skutek decyzji Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. Wacława Wojewódzkiego.

Posiedzenie zagal p. St. Kempner, naczelnik Wydziału Zdrowotności Publicznej, przewodnictwo prowadził dr. B. Misjon, Inspektor Sanitarny tegoż Wydziału. Udział w posiedzeniu tem wzięli pp.: dr. St. Ładyński, inspektor lekarski Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, dr. R. Sokolowski, przedstawiciel Kasy Chorych m. Łodzi, dr. I. Margolis — lekarz-okulista z ramienia D. O. K. Nr. IV, dr. W. Garliński, dr. S. Schweig — kierownik Sekcji Przeciwjagliczej Wydziału Zdrowotności Publicznej, dr. St. Stańczak — przedstawiciel Kuratorjum Szkolnego Okręgu Łódzko-Warszawskiego oraz T. Wisławski, naczelnik Wydziału Opieki Społecznej.

Na porządku dziennym znajdowało się sprawozdanie z działalności sekcji przeciwjagliczej za rok 1953 oraz zamierzeń programowych, dotyczących walki z jaglicą na rok 1954.

Ze sprawozdania, które złożył dr. S. Schweig wynika, że na 1-go stycznia 1955 roku zarejestrowanych na jaglicę było 1557 osób, nowych chorych na jaglicę zarejestrowano w tymże roku 318, razem więc chorych było 1875. Z tej liczby wyleczono zupełnie 575 osób, pozostało więc na 1 stycznia 1954 roku 1500 osób. Udzielono porad lekarskich 26.682 osobom, w tem: 15.905 dorosłym, 10.779 dzieciom. W szkole jagliczej leczyło się 128 dzieci.

Jak z całokształtu powyższego sprawozdania wynika—jaglica na terenie m. Łodzi maleje, gdy się weźmie pod uwagę, że na 1 stycznia 1952 roku chorych na jaglicę zarejestrowanych było 5.452 osób. Również zmniejsza się ilość zachorowań wśród osób w wieku poborowych.

Po sprawozdaniu wywiązała się szczegółowa dyskusja, w której m. in. postanowiono dążyć do uruchomienia na terenie miasta jeszcze jednej przychodni przeciwjagliczej oraz wystąpić z wnioskiem o utworzenie etatu lekarza-okulisty dla zamkniętych zakładów opieki społecznej. Wreszcie postanowiono powołać do życia Organizacyjny Komitet I Ogólnopolskiego Zjazdu Przeciwjagliczego, który w maju ma się odbyć w Łodzi.

Posiedzenie Komisji do opinjowania projektów budowlanych. W dniu 25 stycznia r. b., pod przewodnictwem Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. Wacława Wojewódzkiego, odbyło się posiedzenie Komisji, mającej na celu opinjowanie projektów budowlanych, sprzecznych z zamierzeniami regulacyjnymi m. Łodzi.

W posiedzeniu tem wzięli udział p. M. Kalinowski — dyrektor Zarządu m. Łodzi oraz członkowie tejże Komisji pp.: inż. J. Rybołowicz, naczelnik Wydziału Budownictwa, inż. K. Lisowski, kierownik Biura Regionalnego m. Łodzi, M. Fein oraz referenci wspomnianej Komisji pp.: inż. W. Kwapiszewski, kierownik Oddziału Regulacji Miasta, i inż. H. Goldberg — kierownik Inspekcji Budowlanej.

Na posiedzeniu tem Komisja rozpatrzyła 20 wniosków, z których 2 zatwierdziła, 6 zalegalizowała oraz 12 zawiesiła.

Posiedzenie Rady Sekcji Epidemjologicznej. W dniu 1 lutego r. b. p. St. Kempner, naczelnik Wydziału Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi, zwołał pierwsze posiedzenie Rady Sekcji Epidemjologicznej, powołanej do życia decyzją Komisarza Rządowego m. Łodzi p. inż. Wacława Wojewódzkiego.

Udział w posiedzeniu wzięli pp.: dr. St. Skalski, naczelnik Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, dr. Tadeusz Załęski, kierownik Państwowego Zakładu Higieny Szkolnej przy Wydziale Oświaty

i Kultury, inż. J. Kloczkowski, kierownik Miejskiej Izby Odkazającej, dr. M. Wolfson, kierownik Oddziałów Zakaźnych w szpitalu w Radogoszczu, dr. Seliwanowa w imieniu Miejskiej Pracowni Bakteriologicznej.

Przewodniczył p. dr. B. Misjon — Miejski Inspektor Sanitarny.

Porządek dzienny pierwszego posiedzenia przewidywał sprawę epidemji duru plamistego.

P. dr. Misjon przedstawił szczegółowe dane o obecnej epidemji duru plamistego, którego dotychczas stwierdzono 7 przypadków w 4-ch ogniskach (ul. Ceglarniana, Brzezińska, Szopena i Zgierska) i złożył sprawozdanie o przedsięwziętych przez Wydział Zdrowotności Publicznej Zarządu m. Łodzi środkach zapobiegawczych w celu zwalczania epidemji.

Akcja zapobiegawcza polega na niezwłocznej izolacji chorych i podejrzanych o chorobę, na odkażeniu i odwszeniu nie tylko mieszkań, w których znajdowali się chorzy i podejrzani o chorobę, ale wszystkich pozostałych mieszkań w domu, gdzie wykryto dur plamisty, oraz na obserwacji w ciągu 25 dni wszystkich mieszkańców danego domu. Następnie ustalono współdziałanie Wydziału Zdrowotności Publicznej z Wydziałem Oświaty i Kultury w kierunku obserwacji dzieci szkolnych i zwalczania zawszenia wśród nich. Zarządzono również w porozumieniu z Wydziałem Opieki Społecznej nadzór nad domami noclegowymi.

W związku z akcją zwalczania duru plamistego II miejski zakład kąpielowy kąpie i poddaje odwszeniu około 1400 osób dziennie. Wydział Zdrowotności Publicznej wydał plakat propagandowy o roli wody w szerzeniu się duru plamistego.

Po szerszem omówieniu przez zebranych współczesnych poglądów naukowych na powstanie epidemji duru plamistego — postanowiono zaangażować na

okres 5-ch miesięcy lekarza-epidemiologa, któryby zajął się pobieraniem krwi od wszystkich osób z otoczenia chorego, zorganizowaniem akcji łowienia szczurów w celu dokonania badań nad nimi,

przeprowadzeniem wywiadów epidemiologicznych oraz badań laboratoryjnych.

Wkońcu dr. Skalski zaproponował przyśpieszenie w roku bieżącym akcji dorocznego tępienia szczurów.

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc styczeń 1934 roku.

Dział	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdłg. budżetu 1933/34 r.	Realizacja od 1. IV. do 31. XII. 1933 r.	Realizacja w styczniu	RAZEM
	A. Dochody zwyczajne:				
I	Majątek komunalny	199.440.—	108.804.43	12.777.50	121.581.93
II	Przedsiębiorstwa komunalne	2.732.752.—	1.977.063.14	156.598.60	2.133.661.74
III	Subwencje i dotacje	121.562.—	84.810 —	24.280.—	109.090. —
IV	Zwroty	686.150.—	417.230.60	82.127.05	499.357.65
V	Opłaty administracyjne	481.864.—	354.512.14	35.292.80	389.804.94
VI	Opł. za korzyst. z urządz. i zakł. dobra publiczn'	506.426.—	292.198.05	24.404.70	316.602.75
VII	Dopłaty	—	—	—	—
VIII	Udział w podatkach państwowych	2.050.000.—	1.471.858.—	192.122.74	1.663.980.74
IX	Dodatki do podatków państwowych	11.645.000 —	7.415.178.89	1.282.176.33	8.697.355.22
X	Podatki samoistne	3.860.001.—	2.045.204.78	288.153.90	2.333.358.68
XI	Różne	235.313.—	158.246.52	36.165.44	194.411.96
		22.518.508.—	14.325.106.55	2.134.099.06	16.459.205.61
	B. Dochody nadzwyczajne:				
I-VII	Zasilki inwestycyjne i inne	5.743.207.—	5.361.225.20	157.257.—	5.518.482.20
VIII	Nadwyżka budżet. z ubiegłego okresu obrachunk.	337.138.—	365.778.95	559.98	366.338.93
		28.598.853.—	20.052.110.70	2.291.916.04	22.344.026.74
Szp.	Szpitala miejskie	1.686.433.—	944.574.32	131.654.61	1.076.228.93
Z. O.	Zakłady opiekuńcze	892.173.—	442.619.84	63.872.58	506.492.42
P. K.	Przedsiębiorstwa komunalne	12.533.883.—	819.261.38	197.193.29	1.016.454.67
		43.711.342.—	22.258.566.24	2.684.636.52	24.943.202.76
	Sumy przechodnie		11.284.134.56	1.597.766.16	12.881.900.72
	Zaliczki		905.308.60	113.392.77	1.018.701.37
			34.448.009.40	4.395.795.45	38.843.804.85

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc styczeń 1934 roku.

Dział	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdłg. budżetu 1933/34 r.	Realizacja od 1. IV. do 31. XII. 1933 r.	Realizacja w styczniu	RAZEM
A. Wydatki zwyczajne:					
I	Administracja ogólna	4.067.946.—	2 845.694.30	354.148.41	3.199.842.71
II	Majątek komunalny	553.069.—	375.052 47	37.017.90	412 070.37
III	Przedsiębiorstwa komunalne	484 262.—	—	—	—
IV	Splata długów	890.399.—	406.589.39	141 350.31	547.939.70
V	Drogi i place publiczne	1.519.063.—	1.413.131.25	107 585 31	1.520.716.56
Va	Regulacja miasta	195.674.—	137.786.01	12.691.37	150.477.38
VI	Oświata	2.953.954.—	1.955 643.19	218.400.19	2.174.043.38
VII	Kultura i sztuka	518.035.—	350.375.10	38.346.99	388.722.09
VIII	Zdrowie publiczne	3.980 440.—	2.458.990.34	366.540.39	2.825.530.73
IX	Opieka Społeczna	2 996 437.—	1.662.009.09	219.434.69	1 881.443.78
X	Popieranie rolnictwa	168.700.—	116.181.22	11.871.30	128.052.52
XI	„ przemysłu i handlu	468.612.—	305.545.28	43.336.98	348.882.26
XII	Bezpieczeństwo publiczne	1.282.174.—	429.691.87	89.587.62	519.279.49
XIII	Różne	337.449.—	142.613.99	44.737.96	187.351.95
		20.416.214.—	12.599.303.50	1.685.049.42	14.284.352.92
B. Wydatki nadzwyczajne:					
I-XIII	Wydatki inwestycyjne	7 771.687.—	5.511.782.76	284.308.36	5.796.091.12
XIV	Pokrycie niedoboru z ubiegłego roku obrachunk.	410.952.—	1.817.816.62	86.098.17	1.903.914.79
		28.598.853.—	19.928.902.88	2.055.455.95	21.984.358.83
Szp.	Szpitalę miejskie	1.686.433.—	944.574.32	131.654.61	1.076.228.93
Z. O.	Zakłady opiekuńcze	892.173.—	442.619.84	63.872.58	506.492.42
P K.	Przedsiębiorstwa komunalne	12.533.883.—	2.951.904.55	216.003.25	3.167 907 80
		43.711 342.—	24.268.001.59	2.466.986.39	26.734.987.98
Sumy przechodnie			8 574.282.16	1.768.863.55	10.343.145.71
Zaliczki			1.540.701.94	143.489.10	1.684.191.04
			34.382.985.69	4.379.339.04	38.762.324.73

RUCH SŁUŻBOWY PRACOWNIKÓW ETATOWYCH

ZA MIESIĄC STYCZEŃ 1934 ROKU

A. PRZENIESIENIA:

urzędnicy:

1. **Komorowski Antoni**, rejestrator Wydziału Plantacyj Miejskich, przeniesiony z dniem 22. I. 1934 do Wydziału Gospodarczego na stanowisko referenta z dotychczasowym uposażeniem.
2. **Zdziennicki Zygmunt**, kancelista Wydziału Gospodarczego, przeniesiony z dniem 22. I. 1934 na stanowisko rejestratora do Wydziału Plantacyj Miejskich z dotychczasowym uposażeniem.

niżsi funkcjonariusze:

5. **Karpowa Aleksandra**, gospodyni Schroniska dla matek z dziećmi, przeniesiona z dniem 1. I. 1934 r. na stanowisko niani do II Miejskiego Domu Wychowawczego z dotychczasowym uposażeniem.
4. **Kowalska Józefa**, posługaczka V Miejskiego Domu Wychowawczego, przeniesiona z dniem 1. I. 1934 r. na równorzędne stanowisko do I Miejskiego Domu Wychowawczego z dotychczasowym uposażeniem.
5. **Miatkowska Emilja**, posługaczka Miejskiego Pogotowia Opiekuńczego, przeniesiona z dniem 1. I. 1934 r. na równorzędne stanowisko do V Miejskiego Domu Wychowawczego z dotychczasowym uposażeniem.
6. **Klamrowski Stanisław**, woźny Miejskiej Biblioteki Publicznej, przeniesiony z dniem 15. I. 1934 r. na równorzędne stanowisko do Biura Wojskowego z dotychczasowym uposażeniem.
7. **Fiszzerowicz Antoni**, woźny Biura Wojskowego, przeniesiony z dniem 15. I. 1934 r. na stanowisko woźnego szkoły powszechnej z dotychczasowym uposażeniem.
8. **Szmigrodzki Tomasz**, dozorca budynków miejskich, przeniesiony z dniem 14. XII. 1935 r. na stanowisko zamiatacza placów miejskich z dotychczasowym uposażeniem.
9. **Styczyński Józef**, zamiatacz placów miejskich, przeniesiony z dniem 14. XII. 1935 r. na stanowisko dozorey budynków miejskich z dotychczasowym uposażeniem.
10. **Klimeczakowa Helena**, pracznia szpitala Marji-Magdaleny, przeniesiona z dniem 27. I. 1934 r. na stanowisko dozorczyń oddziałowej szpitala św. Józefa z dotychczasowym uposażeniem.

B. MIANOWANIA

niżsi funkcjonariusze:

1. **Kurczewski Tomasz**, starszy ogrodnik I Okręgu Plantacyjnego, poruczono z dniem 1. I. 1934 r. pełnienie obowiązków ogrodnika okręgowego tegoż Okręgu Plantacyjnego z dotychczasowym uposażeniem.

OKÓLNIK NR. 1.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZIODPIS ZWIĄZKOM ZAWODOWYM
PRACOWNIKÓW MIEJSKICH.PRZEDMIOT: WYKORZYSTYWANIE URLOPÓW
WYPOCZYNKOWYCH PRZEZ PRACOWNIKÓW
ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

W myśl § 7 obowiązujących przepisów o udzielaniu urlopów wszyscy pracownicy Zarządu Miejskiego w Łodzi obowiązani są wykorzystywać przysługujący im urlop wypoczynkowy w ciągu odpowiedniego roku kalendarzowego; niewykorzystanie przysługującego urlopu wypoczynkowego nie daje prawa do żądania wzamian ekwiwalentu pieniężnego.

Wbrew tej zasadzie stosunkowo duża ilość pracowników omawianych wyżej urlopów w wyznaczonym planem terminie nie wykorzystana, w związku z czym w końcu ubiegłego roku wpływały masowo do Wydziału Prezydjalnego podania o przesuwaniu niewykorzystanych urlopów na rok bieżący.

Podobny stan rzeczy, a w szczególności kumulowanie w jeden okres niewykorzystanych urlopów wypoczynkowych jest ze względów służbowych niedopuszczalne.

W związku z powyższym zarządzam co następuje:

- 1) wszyscy pracownicy Zarządu Miejskiego obowiązani są wykorzystywać urlop wypoczynkowy w terminach, objętych ogólnym planem urlopów,
- 2) przesunięcie terminów urlopu poszczególnym pracownikom, lecz tylko w granicach danego roku kalendarzowego, może nastąpić jedynie z ważnych przyczyn służbowych,
- 3) przesuwanie terminów niewykorzystanych urlopów wypoczynkowych na rok następny w przyszłości nie będzie stosowane.

Do przestrzegania wymienionego w okólniku niniejszym zarządzenia powołani są pp. Naczelnicy poszczególnych Wydziałów, Urzędów i Biur Zarządu Miejskiego.

Pp. Naczelnicy zachowują również uprawnienia co do udzielania lub przesuwania podwładnym pracownikom urlopów, wyszczególnione w piśmie Wydziału Prezydjalnego Nr. I. Pers. 708/35 z dnia 5 sierpnia 1953 roku.

Łódź, dnia 9 stycznia 1954 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi
(-) W. Wojewódzki
(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK Nr. 2.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZIODPISY ZWIĄZKOM ZAWODOWYM
PRACOWNIKÓW MIEJSKICH.PRZEDMIOT:
ZGŁOSZENIE PRACOWNIKÓW MIEJSKICH
DO UBEZPIECZALNI SPOŁECZNEJ

Z dniem 1 stycznia 1954 roku weszła w życie ustawa z dnia 28 marca 1953 roku o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396).

Wspomniana ustawa wprowadza następujące rodzaje ubezpieczeń:

I na wypadek choroby i macierzyństwa,

II na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci osoby ubezpieczonej:

- a) wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej,
- b) wskutek wszelkich przyczyn (dla robotników).

Obowiązkowi ubezpieczenia podlegają wszystkie osoby bez różnicy płci i wieku, pozostające w stosunku pracy najemnej lub w stosunku służbowym.

Obowiązkowi ubezpieczenia podlegają również uczniowie, terminatorzy, wolontariusze i praktykanci.

Nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia: duchowni wyznań, uznanych przez Państwo oraz członkowie zakonów, zgromadzeń zakonnych i stowarzyszeń religijnych, należących do tych wyznań, jeżeli wykonywują czynności, bezpośrednio wynikające z ich powołania duchownego i nie na mocy specjalnego tytułu prawnoprywatnego, tudzież osoby, spełniające prace lub posługi bez wynagrodzenia, wyłącznie z pobudek religijnych, humanitarnych lub ideowych.

Pracownicy Zarządu Miejskiego obowiązkowi ubezpieczenia w wyżej wyszczególnionych rodzajach podlegają (niezależnie od ubezpieczenia w Z. U. P. U.) następująco:

- a) w zakresie p. I (na wypadek choroby i macierzyństwa) etatowi i pozaetatowi kontraktowi, tymczasowi i sezonowi) pracownicy umysłowi i fizyczni, z wyjątkiem pracowników umysłowych i fizycznych, zatrudnionych w rolnictwie, oraz praktykantów i wolontariuszów, będących uczniami lub absolwentami szkół zawodowych i akademickich, zatrudnionych wyłącznie w celu praktycznego przygotowania się do swego zawodu według przepisów ustawowych lub danej uczelni;
- b) w zakresie p. II lit. a (na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci osoby ubezpieczonej wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej) pozaetatowi pracownicy umysłowi i fizyczni (dotychczas obowiązek ten dotyczył tylko pewnej kategorii pracowników umysłowych i fizycznych), z wyjątkiem duchownych wyznań uznanych przez Państwo oraz członków zakonów, zgromadzeń zakonnych i stowarzyszeń religijnych, należących do tych wyznań, jeżeli wykonywują czynności, bezpośrednio wynikające z ich powołania duchownego i nie na mocy specjalnego tytułu prawnoprywatnego, tudzież osoby, spełniające prace lub posługi bez wynagrodzenia, wyłącznie z pobudek religijnych, humanitarnych lub ideowych;
- c) w zakresie p. II lit. b (na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci osoby ubezpieczonej wskutek wszelkich przyczyn) pozaetatowi pracownicy fizyczni

(również robotnicy sezonowi), z wyjątkiem robotników rolnych oraz terminatorów, odbywających naukę zawodową na podstawie umowy, spisanej i rejestrowanej w myśl wymagań prawa przemysłowego.

W związku z powyższym zarządzam co następuje:

1. Wydziały, Urzędy i Biura Zarządu Miejskiego w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 stycznia 1954 roku zgłoszą do Oddziału Personalnego na formularzach Nr. 1 wszystkich pracowników Zarządu Miejskiego, zatrudnionych w okresie od dnia 1 stycznia 1954 roku do dnia wysłania formularzy do Oddziału Personalnego.

Pozaeetatowych pracowników umysłowych, zwolnionych od obowiązku ubezpieczenia emerytalnego (Z. U. P. U.) lub żądających tego zwolnienia, zgodnie z art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), należy również zgłosić w tymże terminie na formularzu Nr. 1-a.

Wzory formularzy Nr. 1 i 1-a załącza się, natomiast potrzebną do dokonania zgłoszeń ilość formularzy wyda na żądanie Oddział Personalny.

2. Formularze muszą być wypełniane szczegółowo, pismem czytelnym, podpisane przez pracownika w odpowiednich rubrykach (za niepiśmiennych podpisują swoim nazwiskiem inne osoby, przez niepiśmiennych upoważnione), przyczem, ile formularze dotyczą pracowników umysłowych, ubezpieczonych dotychczas w Z. U. P. U., należy w odpowiedniej rubryce formularza podać Nr. legitymacji tegoż Zakładu, a jeżeli ubezpieczony legitymacji nie posiada wskazać przyczynę.

Każdy formularz winien być podpisany przez naczelnika danego Wydziału, Biura i Urzędu Zarządu Miejskiego; pod podpisem należy umieścić stempelek, zawierający imię, nazwisko i stopień służbowy podpisującego.

3. Rodzaje ubezpieczeń, jakim poszczególne pracownik podlega, wypełniane będą przez Oddział Personalny dla wszystkich pracowników, z wyjątkiem robotników sezonowych.

W tym celu Wydziały, Biura i Urzędy, wysyłając do Oddziału Personalnego wypełnione formularze, rozbijają je na 2 grupy: a) pracowników umysłowych, b) pracowników fizycznych, a formularze w każdej grupie na 2 podgrupy: etatowych i pozaetatowych.

4. Po wysłaniu formularzy o wszystkich zatrudnionych pracownikach, nowoprzyjętych pracowników Wydziały, Biura i Urzędy Zarządu Miejskiego zgłaszać będą do Oddziału Personalnego w nieprzekraczalnym terminie 5-dniowym od dnia zaangażowania na właściwych formularzach i w myśl zasad, wyszczególnionych w niniejszym zarządzeniu.

Zwolnionych z pracy pracowników wymeldowywać z ubezpieczenia na oddzielnych formularzach nie potrzeba, gdyż te dane będą Ubezpieczalni Społecznej podawane w miesięcznych wykazach stanu zatrudnienia.

5. Wydziały, zatrudniające robotników sezonowych, wszystkie przytoczone w zarządzeniu formalności wykonywać będą bezpośrednio, wysyłając formularze do właściwej terytorjalnie Ubezpieczalni Społecznej.

6. Poczynając od dnia 1 stycznia 1954 roku, składki za ubezpieczenie pracowników Zarządu Miejskiego w ubezpieczeniach, wyszczególnionych na wstępie niniejszego okólnika, winny być uwzględniane według załączonej tabeli w procentach lub kwotach ryczałtowych.

Składki należy uwzględniać od faktycznego zarobku (uposażenie służbowe ze wszelkimi dodatkami w gotówce i naturze, obliczonego w gotówce), zaokrąglonego do jednostki złotej w ten sposób, że kwoty od 50 groszy wzwyż zaokrąglą się do 1 złotej, zaś niższe od 50 groszy — odrzuca. Części składek, przypadających od pracownika, należy ubezpieczonemu potrącać na liście płacy jednocześnie z obliczeniem części składek, przypadającej na pracodawcę. W tym celu należy na listach płacy przewidzieć odpowiednie rubryki na te ubezpieczenia, w których część składki potrąca się również od pracownika.

Naprzykład:

Ubezpieczenie emerytalne robotników
od pracownika : od pracodawcy

Sumy, należne od pracodawcy, należy wpisywać atramentem czerwonym.

Zaznacza się, iż za pracowników, otrzymujących wynagrodzenie do 2 złotych dziennie, składki ubezpieczeniowe pokrywa w całości pracodawca.

Za ubezpieczonych niezdolnych do pracy wskutek choroby lub pogoju nie płaci się składek ubezpieczeniowych w czasie otrzymywania przez nich zasiłków chorobowych, domowych, szpitalnych lub pogojowych.

(Pracownicy umysłowi etatowi i pozaetatowi oraz pracownicy fizyczni kontraktowi prawo do zasiłku mają dopiero po nieprzerwanym 5-miesięcznym okresie chorobowym).

Kwoty, potrącane pracownikowi z tytułu należnej od niego części składki ubezpieczeniowej, należy umieszczać do wykazu imiennego, sporządzonego w 2 egzemplarzach, z których jeden przelać do Oddziału Personalnego, a drugi załączać do asygnacji przychodowej.

Kwoty potrącone winny być przelewane do Głównej Kasy Miejskiej przy asygnacji przychodowej na „Aserwaty”, do której dołącza się 2-gi egzemplarz wykazu.

Wykaz ma zawierać: liczbę porządkową, nazwisko i imię pracownika, specyfikację potrącanych składek i okres, za jaki składka została potrącona. Tego rodzaju czynności wykonywane będą przez Wydziały do czasu wydania w sprawie potrąceń składek specjalnego zarządzenia, przyczem Wydział Prezydjalny skuteczni to za pracowników, którym on asygnuje pobory, zaś pozostałe Wydziały skutecznią to dla pracowników, którym one asygnują pobory.

Zaległości składek za pracowników umysłowych, pobierających uposażenie miesięcznie zgóry, należy wyrównać przy asygnowaniu poborów za miesiąc luty r. b., natomiast pobór składek od pracowników, otrzymujących uposażenie w okresach 2-tygodniowych, należy uskutecznić w terminach, dotychczas stosowanych.

Przy obliczaniu wysokości składki tygodniowej, przypadającej od pracownika, którego wynagrodzenie obliczane jest w stosunku miesięcznym, należy od miesięcznych poborów wziąć $\frac{6}{25}$ i tę kwotę brać za podstawę do obliczania tygodniowej składki.

7. Części składek, należne od robotników sezonowych potrącać należy w okresach tygodniowych wypłat, przyczem wszelkie zaległości z tego tytułu uregulować w terminie najbliższej wypłaty.

Kwoty potrącane od robotników sezonowych tytułem części przypadających od nich składek ubezpieczeniowych, należy narazie przelewać do Głównej Kasy Miejskiej według sposobu, omawianego w p. 6, z tą różnicą, że jeden egzemplarz

wykazu, zawierającego specyfikację kwot potrąconych, Wydział zainteresowany zatrzymuje u siebie.

8. Sposób dokonywania czynności, związanych z obliczaniem i przekazywaniem Ubezpieczalni Społecznej składek ubezpieczeniowych, podany zostanie oddzielnie.

Dotychczasowy tryb załatwiania formalności, związanych z zabezpieczeniem robotników i nieetatowych niższych funkcjonariuszów na wypadek bezrobocia oraz przekazywanie wkładek pozostaje bez zmiany.

Wszelkich bliższych informacji udzieli na żądanie Oddział Personalny Wydziału Przejrzalnego.

Łódź, dnia 11 stycznia 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

Załącznik do okólnika Nr. 2.

Tabela składek na ubezpieczenie emerytalne i na wypadek braku pracy pracowników umysłowych, obowiązująca od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Lp.	Granica wynagrodzeń miesięcznych	S k ł a d k i		Razem
		od pracownika	od pracodawcy	
1	od zł. 1 do zł. 60	—	M. zł. 8,40	M. zł. 8,40
2	od zł. 60 do zł. 400	4 ‰	6,8‰	10,8‰
3	od zł. 400 do zł. 725	4,8‰	6 ‰	10,8‰
4	od zł. 725 do zł. 800	M. zł. 54,80	M. zł. 45,50	M. zł. 78,30
5	od zł. 801 i wyżej	M. zł. 40,60	M. zł. 37,70	M. zł. 78,30
6	od wynagr. ponad 725 zł.	1,68‰	—	—

Tabela składek na ubezpieczenie chorobowe pracowników umysłowych, obowiązująca od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Lp.	Granica wynagrodzeń tygodniowych	S k ł a d k i		Razem
		od pracownika	od pracodawcy	
1	od zł. 6 do zł. 174	—	4,6‰	4,6‰
2	ponad zł. 174	—	T. zł. 8,—	T. zł. 8,—

Tabela składek na ubezpieczenie emerytalne robotników, obowiązująca od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Lp.	Granica zarobków tygodniowych	S k ł a d k i		Razem
		od pracownika	od pracodawcy	
1	od zł. 6 do zł. 72	3,3‰	1,9‰	5,2‰
2	od zł. 73 do zł. 174	T. zł. 2,38	T. zł. 1,37	T. zł. 3,75
3	ponad zł. 174	T. zł. 2,38	T. zł. 1,37	T. zł. 3,75

Tabela składek na ubezpieczenie chorobowe robotników, obowiązująca od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Lp.	Granica zarobków tygodniowych	S k ł a d k i		Razem
		od pracownika	od pracodawcy	
1	od zł. 6 do zł. 72	—	5%	5%
2	od zł. 73 do zł. 174	—	5%	5%
3	ponad zł. 174 —	—	T. zł. 8.70	T. zł. 8.70

U w a g a: 1. Litera „M” oznacza miesięcznie, lit. „T” — tygodniowo.

2. Osobom ubezpieczonym, a niepobierającym żadnego wynagrodzenia, składkę należy obliczać od zł. 6.— tygodniowo, przyczem winna ona być pokrywana w całości przez pracodawcę.
3. Za ubezpieczonych, których rzeczywisty zarobek dzienny nie przekracza zł. 2.—, całkowitą składkę pokrywa pracodawca.
4. Za zarobek tygodniowy przyjmuje się przy wypłacie miesięcznej 6/25 zarobku miesięcznego, a przy wypłacie dziennej — kwotę zarobku dziennego, pomnożoną przez sześć.

OKÓLNIK Nr. 3.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZI

ODPIS ZWIĄZKOM ZAWODOWYM
PRACOWNIKÓW MIEJSKICH

PRZEDMIOT:

ZMIANA PUNKTU 6 OKÓLNIKA Nr. 1 Z DNIA
12. I. 1928 R W SPRAWIE ZATRUDNIA-
NIA PRACOWNIKÓW MIEJSKICH PRACĄ
W GODZINACH NADLICZBOWYCH ORAZ
WYNAGRADZANIE ICH ZA TĘ PRACĘ

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 22 marca 1953 roku w sprawie zmian w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 227) zmienia się brzmienie punktu 6 okólnika Nr. 1 z dnia 12 stycznia 1928 roku w sprawie zatrudnienia pracowników miejskich pracą w godzinach nadliczbowych oraz wynagradzania ich za tę pracę w sposób następujący:

„6) wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oblicza się w ten sposób, że za każdą z pierwszych dwóch godzin pracownik powinien otrzymać o 25 0/0 więcej, niż za zwykłą godzinę pracy, za każdą z następnych godzin oraz za pracę w niedziele i dni świąteczne — o 50 0/0 więcej, niż za zwykłą godzinę pracy;”.

Normy powyższe będą stosowane od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Łódź, dnia 16 stycznia 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK NR. 4.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZIODPISY ZWIĄZKOM ZAWODOWYM
PRACOWNIKÓW MIEJSKICHPRZEDMIOT: POSTĘPOWANIE W SPRAWACH
O ŚWIADCZENIA WYPADKOWE

W okólniku Nr. 2 z dnia 11 stycznia 1954 roku podano, że pozaetatowi pracownicy umysłowi i fizyczni (również robotnicy sezonowi), z wyjątkiem duchownych wyznań, uznanych przez Państwo, oraz członków zakonów, zgromadzeń zakonnych i stowarzyszeń religijnych, należących do tych wyznań jeżeli wykonywują czynności bezpośrednio wynikające z ich powołania duchownego i nie na mocy specjalnego tytułu prawnoprywatnego, tudzież osoby, spełniające prace lub posługi bez wynagrodzenia, wyłącznie z pobudek religijnych, humanitarnych lub ideowych, na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1953 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 596), podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci osoby ubezpieczonej **wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.**

Stosownie do art. 157 cytowanej ustawy za wypadki w zatrudnieniu należy uważać: a) wypadki przy pracy, tudzież wypadki przy domowych lub innych zajęciach, do których ubezpieczony został użyty przez pracodawcę lub inną osobę, której podlega z powodu swego zatrudnienia, b) wypadki przy przechowywaniu, czyszczeniu, naprawie i przenoszeniu narzędzi pracy, chociażby dostarczanych przez ubezpieczonego, oraz c) wypadki w drodze do pracy i z pracy, a u osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach, służących do przewożenia osób lub rzeczy, również wypadki poza granicami Rzeczypospolitej.

W związku z powyższym i na podstawie art. 198 ustawy ubezpieczeniowej zarządza się co następuje:

1) Wydziały, Biura i Urzędy Zarządu Miejskiego o każdym wypadku w zatrudnieniu według podanego wyżej określenia, któremu uległ pozaetatowy pracownik umysłowy lub fizyczny, obowiązane są **bezpośrednio** donieść ubezpieczalni społecznej miejsca zatrudnienia ubezpieczonego w nieprzekraczalnym terminie 5-dniowym od dnia wypadku, a w przypadkach, wyszczególnionych w punktach b i c ustępu poprzedniego, w ciągu 5 dni od dnia zawiadomienia o wypadku przez poszkodowanego lub jego otoczenie;

2) do czasu ustalenia przez Zakład Ubezpieczenia od Wypadków obowiązującej formy doniesienia, doniesienia te będą sporządzane w 4 egzemplarzach na drukach według dotychczas stosowanych wzorów; o otrzymaniu nowych wzorów druków nastąpi zawiadomienie specjalne;

3) po wysłaniu do ubezpieczalni społecznej doniesienia o wypadku w zatrudnieniu, należy zawiadomić o tem Wydział Prezydjalny — Oddział Personalny, podając, kto uległ wypadkowi, kiedy i gdzie, rodzaj wypadku oraz datę i liczbę doniesienia, skierowanego do ubezpieczalni społecznej.

Za należyte i terminowe wykonywanie niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są pp. naczelnicy i kierownicy poszczególnych Wydziałów, Oddziałów, Biur i Urzędów Zarządu Miejskiego.

Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia 1 stycznia 1954 roku. Z dniem tym traca ważność poprzednie zarządzenia, dotyczące sposobu zgłaszania wypadków w zatrudnieniu.

Łódź, dnia 27 stycznia 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) *W. Wojewódzki*

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK Nr. 5.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZI

ODPISY DO ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
PRACOWNIKÓW MIEJSKICH W ŁODZI

PRZEDMIOT:

POBIERANIE OD PRACOWNIKÓW ZARZĄDU MIEJSKIEGO SKŁADKI W UBEZPIECZENIU NA WYPADEK CHOROBY.

Podaje się do wiadomości, iż, na skutek zarządzenia Pana Wojewody Łódzkiego, pracownicy Zarządu Miejskiego, poczynając od dnia 1 maja 1954 roku, obowiązani będą pokrywać składkę w ubezpieczeniu na wypadek choroby w wysokości, określonej art. 220 ustawy z dnia 28 marca 1953 roku o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396).

Okólnik niniejszy należy niezwłocznie podać do wiadomości wszystkich pracowników Zarządu Miejskiego. Przyjęcie tegoż do wiadomości pracownicy mają stwierdzić swymi podpisami. Pp. naczelnicy i kierownicy poszczególnych Wydziałów, Biur i Urzędów Zarządu Miejskiego obowiązani są dopilnować, by zebrane zostały podpisy wszystkich pracowników miejskich.

Łódź, dnia 30 stycznia 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) *W. Wojewódzki*

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK Nr. 6.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i BIUR
ZARZĄDU M. ŁODZI

ODPISY ZWIĄZKOM ZAWODOWYM
PRACOWNIKÓW MIEJSKICH

PRZEDMIOT:

OBLICZENIE i PRZEKAZYWANIE
SKŁADEK UBEZPIECZENIOWYCH.

Nawiązując do okólnika Nr. 2 z dnia 11 stycznia 1954 roku, dotyczącego zgłoszenia wszystkich pracowników miejskich do Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi, zarządzam co następuje:

1. Składki za ubezpieczenie emerytalne pozaetatowych niższych funkcjonariuszów miejskich należy potrącać według tabeli, załączonej do okólnika Nr. 2, od pełnych wynagrodzeń tygodniowych (6/25 całkowitego uposażenia miesięcznego), zaokrąglonych w sposób, ustalony w p. 6 wspomnianego okólnika.

Składki winny być potrącone na liście płacy w drugiej połowie miesiąca, przy czym w pierwszych dwóch miesiącach każdego kwartału uskutecznia się potrącenia za 4 okresy tygodniowe, w trzecim zaś miesiącu — za 5 okresów tygodniowych.

2. Kwoty, potrącone wspomnianym funkcjonariuszom z tytułu należnej od nich części składki ubezpieczeniowej, należy do końca roku budżetowego 1953/54 przekazywać do Kasy Miejskiej na pozycję „ubezpieczenie pracowników w Kasie Chorych“.

Składki ubezpieczeniowe, potrącone pozaetatowym pracownikom umysłowym, winny być przekazywane do Kasy Miejskiej na dotychczasowych zasadach.

3. Celem obliczania składek ubezpieczeniowych za niższych funkcjonariuszów miejskich i przekazywania tychże Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi, Wydział, asygnujące bezpośrednio tym funkcjonariuszom pobory, a mianowicie: Oświaty i Kultury, Opieki Społecznej, Budownictwa (Warsztaty Miejskie), Zdrowotności Publicznej, Gospodarczy i Plantacyj Miejskich zaprowadzą u siebie wykazy stanu zatrudnienia, według załączonego wzoru. Wykazy winny być sporządzone w formie książkowej, obejmującej okres roczny (rok kalendarzowy), przy czym jedna książka zawierać będzie miesiące nieparzyste: styczeń, marzec, maj, lipiec, wrzesień, listopad, a druga — miesiące parzyste: luty, kwiecień, czerwiec, sierpień, październik, grudzień.

4. Wykazy stanu zatrudnienia winny obejmować wszystkich niższych funkcjonariuszów miejskich pozaetatowych i etatowych, zatrudnionych we wspomnianych Wydziałach (z wyjątkiem pielęgniarek, które zaliczone są do pracowników umysłowych), przy czym winien być zachowany podział według rodzajów ubezpieczenia, jakiemu oni podlegają, to znaczy, że pracownicy, podlegający ubezpieczeniu w całym zakresie (niżsi funkcjonariusze pozaetatowi), winni figurować na oddzielnych stronicach wykazu, pracownicy zaś, podlegający tylko jednemu z rodzajów ubezpieczenia (niżsi funkcjonariusze etatowi) na oddzielnych. W obu rodzajach ubezpieczenia wykaz winien być sporządzany w porządku alfabetycznym według działu budżetu, z którego asygnuje się pobory.

5. Wykaz winien zawierać w odpowiednich kolumnach, obok nazwiska i imienia ubezpieczonego, wartość wynagrodzenia w naturze, datę wstąpienia względnie wystąpienia z pracy (o ile zaangażowanie lub zwolnienie nastąpiło po dniu 1 stycznia 1954 roku), przerwę w pracy z powodu choroby (o ile za ten czas ubezpieczony nie otrzymał wynagrodzenia), liczbę dni pracy w tygodniu, zarobek w gotówce za przepracowane dni w tygodniu oraz zarobki tygodniowe ze wszystkimi dodatkami, rozmieszczone w odpowiednich kolumnach, t. j., że, o ile zarobek tygodniowy ubezpieczonego wynosił od zł. 6.— do zł. 72.—, winien być wyszczególniony w kolumnie 9, od zł. 73.— do zł. 174.— w kolumnie 10 i ponad zł. 174.— w kolumnie 11. Po uzupełnieniu wykazu wszystkimi danymi, kolumny od 7 do 11 winny być podsumowane okresami 4- względnie 5-tygodniowymi oraz w całości za każdy rodzaj ubezpieczenia.

6. W wykazie stanu zatrudnienia umieszczane będą również opłaty na Fundusz Pracy, wobec czego od 1 stycznia r. b. nie należy opłat tych przekazywać oddzielnie, jak również przysyłać do Głównej Kasy Miejskiej wykazów pobranych opłat.

7. Bieg czynności przy sporządzaniu wykazu zatrudnienia odbywa się następująco:

Po sporządzeniu wykazu za miesiąc styczeń r. b. należy go przesłać najpóźniej do dnia 10 lutego r. b. do Oddziału Personalnego, poczem niezwłocznie przystąpić do obliczeń za następny miesiąc, umieszczony w księdze drugiej, którą Wydział

prześlą do Oddziału Personalnego w terminie do dnia 5 marca r. b. W ten sposób jedna książka znajdować się będzie w Wydziale do uzupełnienia, a druga w tym samym czasie znajdować się będzie w Oddziale Personalnym.

8. Wykaz stanu zatrudnienia dla wszystkich pracowników umysłowych pozaetatowych i etatowych sporządzony będzie przez Oddział Personalny. W tym celu Wydziały, asygnujące tego rodzaju pracownikom pobory, winny przesyłać do Oddziału Personalnego co miesiąc imienny wykaz wspomnianych pracowników z uwzględnieniem uposażenia miesięcznego. Wykaz winien być sporządzony w porządku alfabetycznym oddzielnie dla pracowników, podlegających ubezpieczeniu, i oddzielnie dla niepodlegających (według zasad okólnika Nr. 2) według działu budżetu, z którego asygnuje się pobory.

9. Wszystkie kolumny wykazu stanu zatrudnienia winny być wypełnione dokładnie, gdyż sumy w nich wyszczególnione służyć będą za podstawę do obliczenia składek ubezpieczeniowych i opłat na Fundusz Pracy.

10. Wykazy stanu zatrudnienia dla robotników sezonowych winny być, zgodnie ze wskazówkami niniejszego okólnika, sporządzane bezpośrednio przez odnośne Wydziały. Co się zaś tyczy przekazywania do Ubezpieczalni Społecznej składek ubezpieczeniowych oraz opłat na Fundusz Pracy, Wydziały, zatrudniające robotników sezonowych, winny się porozumieć z Oddziałem Personalnym, który ustali sposób obliczania i przekazywania składek.

11. W wykazach stanu zatrudnienia nie należy umieszczać robotników rolnych, podlegających tylko ubezpieczeniu od wypadków.

Potrzebną ilość druków Wydziały otrzymują w Wydziale Prezydjalnym — Oddziale Personalnym.

Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia 1 stycznia 1954 roku.

Wszelkich bliższych wyjaśnień udzielać będzie na żądanie Oddział Personalny Wydziału Prezydjalnego.

Łódź, dnia 6 lutego 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIA NR. 7.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU MIEJSKIEGO

PRZEDMIOT: SPOSÓB DOKONYWANIA
ZAKUPU MATERJAŁÓW PIŚMIENNYCH
I ARTYKUŁÓW BIUROWYCH.

Decyzją moją Nr. 486 z dnia 25 stycznia 1954 roku zaopatrywanie biur Zarządu Miejskiego w materiały piśmienne i artykuły biurowe powierzone zostało Zrzeszeniu b. Wojskowych „Federacja” w miejscu, ul. Sienkiewicza Nr. 40, tel. 125-15, jako przedstawicielstwu Polskiego Towarzystwa Papierniczego w Warszawie.

Poszczególne Wydziały, Urzędy i Biura Zarządu Miejskiego powinny pod wskazanym adresem przysyłać, poczynając od dnia otrzymania niniejszego zarządzenia okólnego, pisemne zapotrzebowania na materiały piśmienne i artykuły biurowe, wymieniając w nich nazwę, ilość i cenę materiałów oraz miejsce i termin dostawy.

Rachunki na dostarczone materiały piśmienne i artykuły biurowe Zrzeszenie b. Wojskowych „Federacja” przesyłać będzie po dołączeniu pokwitowania z ich odbioru przez zainteresowane Wydziały, Urzędy i Biura Zarządu Miejskiego Wydziałowi Gospodarczemu dla sprawdzenia i rozesłania tymże Wydziałom, Urzędom i Biurom do uregulowania.

Zaopatrywać można się wyłącznie w artykuły wystandaryzowane i omówione w załączniku. Żadne inne artykuły, nieobjęte załączonym spisem-cennikiem, nie mogą być zakupywane na potrzeby biur Zarządu Miejskiego, chyba na osobisty rachunek zgłaszających zapotrzebowania. Wyjątek stanowią artykuły rysunkowe dla biur technicznych (kalki, tusze, specjalne ołówki i t. p.), które mogą być zakupywane przez zainteresowane Wydziały, Urzędy i Biura Zarządu Miejskiego bez pośrednictwa Wydziału Gospodarczego.

Łódź, dnia 17 lutego 1934 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

W związku z doręczeniem wszystkim właścicielom nieruchomości w m. Łodzi wezwań do złożenia:

- a) imiennego wykazu osób, posiadających psy,
- b) wykazu posiadaczy koni i innych zwierząt pociągowych oraz środków lokomocji,
- c) wykazu wszelkich szyldów, znaków oraz napisów firmowych i reklamowych, szafek, pojazdów z wypisanymi reklamami i t. p.
- d) wykazu osób, zajmujących większe mieszkania, o 3 i więcej pokojach,

oraz w związku z ogłoszeniem w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim Nr. 12 z dnia 1 grudnia 1933 i Dzienniku Zarządu m. Łodzi Nr. 12 z dnia 15 grudnia 1933 statutu o poborze podatku od plakatów, szyldów i napisów reklamowych oraz podatku od anonsów, obowiązującego, zgodnie z postanowieniem § 15 statutu, od dnia 1 lipca 1933, Zarząd m. Łodzi — na podstawie art. 44 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z r. 1932) — zarządza, co następuje:

1. właściciele nieruchomości, którzy dotąd wymienionych wykazów nie złożyli, winni uczynić to niezwłocznie, zaś ci właściciele, którym wezwań z jakichkolwiek powodów nie doręczono, winni zwrócić się w prekluzyjnym terminie 1 tygodnia od dnia obwieszczenia do Oddziału Podatkowego Zarządu m. Łodzi po odbiór odpowiednich formularzy,
2. właściciele nieruchomości winni zawiadamiać w przeciągu dni 30 o każdej zaszłej zmianie, mającej mieć wpływ na wymiar i pobór na rzecz m. Łodzi podatków od psów, od zbytku mieszkaniowego, od plakatów, szyldów, znaków i napisów reklamowych oraz podatku od anonsów i opłaty za korzystanie z ulic miejskich, a pozostających w związku ze złożonymi wykazami, zgodnie z pouczeniami, umieszczonymi w doręczonych wezwaniach i formularzach poszczególnych wykazów,

i wszyscy posiadacze szyldów, godeł, znaków i napisów reklamowych, plakatów firmowych, latarń i lamp reklamowych, samochodów, wozów z napisami i innych urządzeń reklamowych, winni zawiadamiać o tem Oddział Podatkowy, zgodnie z postanowieniem § 11 statutu, w przeciągu dni 8 i zawiadamiać w tym terminie o każdym zaszłym fakcie wywieszenia, umieszczenia względnie rozporządzenia korzystania z urządzenia reklamowego, **przyczem od obowiązku złożenia zawiadomienia wolne będą te osoby, które podpisały odpowiednią pozycję wykazów, wzgl. zawiadomień, złożonych przez właściciela nieruchomości.**

5. wszyscy właściciele przedsiębiorstw, zajmujących się drukiem plakatów, anonsov (ogłoszeń) i reklam, ich naklejaniem, wygłaszaniem, kolportażem, wyświetlaniem, wogóle ich rozszerzaniem, tudzież specjalne przedsiębiorstwa reklamowe i wydawnicze — winni na podstawie postanowień § 9 statutu inkasować na rzecz miasta podatek i wpłacać do Kasy Miejskiej najbliższego 1-go i 15-go każdego miesiąca, przedstawiając równocześnie w Oddziale Podatkowym szczegółowy wykaz zainkasowanego podatku.

Winni niezastosowania się do niniejszego obwieszczenia podlegają karze według art. art. 62—67 Ustawy, na wstępie przytoczonej.

Wszelkich informacji udziela i wydaje potrzebne formularze Oddział Podatkowy Zarządu m. Łodzi (Plac Wolności 2, pokój 12) w godzinach urzędowych od godz. 8½ do godz. 12½ codziennie, prócz niedziel i świąt.

Łódź, dnia 6 lutego 1934 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

Niniejszem podaję do publicznej wiadomości, że Urząd Wojewódzki Łódzki reskrypsem L. SF. I 5/25/35 z dnia 30 stycznia 1934 r., zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 26 stycznia 1934 r., zatwierdził decyzję moją Nr. 251 z dnia 23 października 1933 r. i decyzję uzupełniającą ją Nr. 345 z dnia 23 listopada 1933 r. w sprawie ustalenia na rok 1934 wysokości przewidzianego przez art. 15/2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 r., poz. 884) dodatku na rzecz gminy m. Łodzi do procentowych opłat stemplowych.

Zgodnie z powyższym dodatek komunalny na rzecz m. Łodzi do procentowych opłat stemplowych, należnych od aktów notarialnych, sporządzanych na obszarze m. Łodzi, wynosi 50 0/0 opłaty stemplowej.

Dodatkowi temu nie podlegają akty, dotyczące przeniesienia własności rzeczy nieruchomości, od których pobierany jest dodatek komunalny na rzecz m. Łodzi na podstawie art. 15 wymienionej ustawy, oraz akty, od których wyżej wspomniany dodatek obowiązana byłaby uiszczać Gmina Miejska Łódź.

Wymiar i pobór dodatku uskuteczniają notariusze łącznie z wymiarem i poborem procentowych opłat stemplowych.

Zainkasowane z tytułu dodatku kwoty na rzecz miasta notariusze winni wpłacać do Kasy Miejskiej najpóźniej w ciągu dni czternastu po upływie miesiąca,

w którym zainkasowanie nastąpiło, przedkładając równocześnie Zarządowi m. Łodzi odpowiednie sprawozdanie.

Do odwołań, podwyższeń, zniżeń, uchyleń, odpisów, odroczeń lub zwrotu dodatku stosuje się przepisy art. 49, 51 i 52 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106/1925, poz. 884).

Łódź, dnia 12 lutego 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

Niniejszem podaję do publicznej wiadomości, że Urząd Wojewódzki Łódzki reskryptem L. SF. I 5/15/35 z dnia 30 stycznia 1954 r., zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 26 stycznia 1954 r., zatwierdził decyzję moją Nr. 415 z dnia 27 grudnia 1953 r. w sprawie zmiany p. 5 § 3-go obowiązującego statutu o poborze na rzecz gminy m. Łodzi podatku od plakatów, szyldów, znaków i napisów reklamowych oraz podatku od anonsów.

Zgodnie z powyższem p. 5 § 3-go cytowanego Statutu otrzymał z dniem 1 stycznia 1954 r. następujące brzmienie:

„5) od plakatów i anonsów (afisze drukowane) — 10 0/0 opłaty za wydrukowanie, naklejenie lub kolportaż:”.

Łódź, dnia 12 lutego 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 122 Ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z 1925 r., poz. 411) Zarząd Miejski m. Łodzi wzywa pp.:

Keilich Walerję, poprzednio zam. przy ul. Kilińskiego 87,

Spad. Fatersona Izydora, poprzednio zam. przy ul. Narutowicza 85 i

Goldberga Łazarza, poprzednio zam. przy ul. Sienkiewicza 31

do zgłoszenia się w biurze Oddziału Podatkowego (Plac Wolności 2, pokój 1) w godzinach urzędowych, celem odbioru nadesłanych przez 10 Urząd Skarbowy w Łodzi nakazów płatniczych na państwowy podatek dochodowy na rok 1953.

Nieodebrane nakazy uważa się za doręczone po upływie 2 tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia.

Łódź, dnia 8 lutego 1954 roku.

Komisarz Rządowy

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi na podstawie art. 35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 202) podaje do publicznej wiadomości, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dniu 9 stycznia 1934 roku za Nr. B. O. 34-1-16 zatwierdziło szczegółowy plan zabudowania terenów, położonych w Łodzi, a objętych granicami, biegnącymi:

- 1) od północy — wzdłuż północnych granic nieruchomości, położonych przy ulicach: Przechodniej Nr. 6 i Starowólczańskiej Nr. Nr. 17, 15, 13 i 18;
- 2) od wschodu — przez działkę, położoną przy ul. Starowólczańskiej Nr. 18, wzdłuż wschodnich granic nieruchomości, położonych przy ulicach: Starowólczańskiej Nr. 20, ul. Fijałkowskiej Nr. Nr. 25 i 26, ul. Pięknej Nr. 25 i 18/20 i dalej w kierunku południowym przez nieruchomości, oznaczoną Nr. hip. 4025 (własność Teofila Przybyła), i przez grunty, pochodzące z b. osady młyńskiej Rokicie (własność Teodora Adamka), do rzeki Jasień;
- 3) od południa — wzdłuż osi rzeki Jasień na długości około 180 metrów;
- 4) od zachodu — przez grunty, pochodzące z b. osady młyńskiej Rokicie (własność Teodora Adamka) nieruchomości, oznaczoną Nr. hip. 4025 (własność Teofila Przybyła), wzdłuż zachodnich granic nieruchomości, położonej przy ul. Pięknej Nr. Nr. 50 i 51, przez cmentarz ewangelicki i nieruchomości, położoną przy ul. Starowólczańskiej Nr. 22 i zachodnią granicą nieruchomości, położonych przy ul. Wiznera Nr. 1 i ul. Przechodniej Nr. 6.

Łódź, dnia 12 lutego 1934 roku.

Komisarz Rządowy

(—) *W. Wojewódzki*

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE.

Spółdzielnia Budowlana Pracowników Miejskich z odpowiedz. udziałami w Łodzi podaje do wiadomości swym członkom, iż w dniu 1 marca 1934 r. (czwartek) o godz. 19 w lokalu Wydziału Gospodarczego Zarządu m. Łodzi przy ul. Prez. Narutowicza 65 odbędzie się nadzwyczajne walne zgromadzenie członków Spółdzielni.

Porządek dzienny:

1. Wybór Prezydium.
2. Komunikaty.
3. Upoważnienie Zarządu do zaciągnięcia pożyczki na budowę domów Spółdzielni.
4. Wolne wnioski.

W razie niedojścia zebrania tego do skutku z powodu braku dostatecznej liczby członków — następne zebranie z tym samym porządkiem dziennym odbędzie się w dniu 2 marca 1934 r. (piątek) o godz. 19 w tymże lokalu.

ZARZĄD.

OGŁOSZENIE.

Lederman Szmul, zam. w Łodzi przy ul. Stary-Rynek Nr. 5, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi,

OGŁOSZENIE.

Brzeziński Lajb, zam. w Łodzi, przy ul. Narutowicza Nr. 29, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Brzustowski Eljasz, zam. w Łodzi, przy ul. Śródmiejskiej Nr. 30, zagubił kartę rzemieślniczą i kartę rejestracyjną, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Rozenewajg Siamsia, zam. w Łodzi, przy ul. 11 Listopada Nr. 51, zagubiła kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Gorzeński Henryk, zam. w Łodzi, przy ul. Łagiewnickiej 35, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Drukier Tojwer, zam. w Łodzi przy ul. Napiórkowskiego Nr. 7, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Krebezyński Jan, zam. w Łodzi przy ul. Rzgowskiej Nr. 105, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

A. Szlama Lelinowski, zam. w Łodzi przy ul. Zgierskiej Nr. 45/45, zagubił kartę rzemieślniczą Nr. 4195, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Moszek Rozenaft, zam. w Łodzi, przy ul. Kilińskiego Nr. 75, zagubił potwierdzenie zgłoszenia Nr. 12148/28, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Ryszard Fogiel, zam. w Łodzi przy ul. Kopernika Nr. 45, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Walerja Supel, zam. w Łodzi przy ul. Zawadzkiej Nr. 17, zagubiła potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Goliński Jan, zam. w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej Nr. 112, zagubił potwierdzenie zgłoszenia na prowadzenie pralni chemicznej, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Berek Eugenjusz, zam. w Łodzi, przy ul. Rzgowskiej 74, zagubił potwierdzenie zgłoszenia Nr. 8885/28, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Sikorski Antoni, zam. w Łodzi przy ul. 11 Listopada Nr. 28, zagubił potwierdzenie zgłoszenia Nr. 5085/28 i kartę rzemieślniczą, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Wajsbard Lewek-Icek, zam. w Łodzi przy ul. Nowomiejskiej Nr. 21, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Schutz Teodor, zam. w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej Nr. 27, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Hoffmann Leopold, zam. w Łodzi przy ul. Przejazd Nr. 18, zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I Instancji Zarządu m. Łodzi.